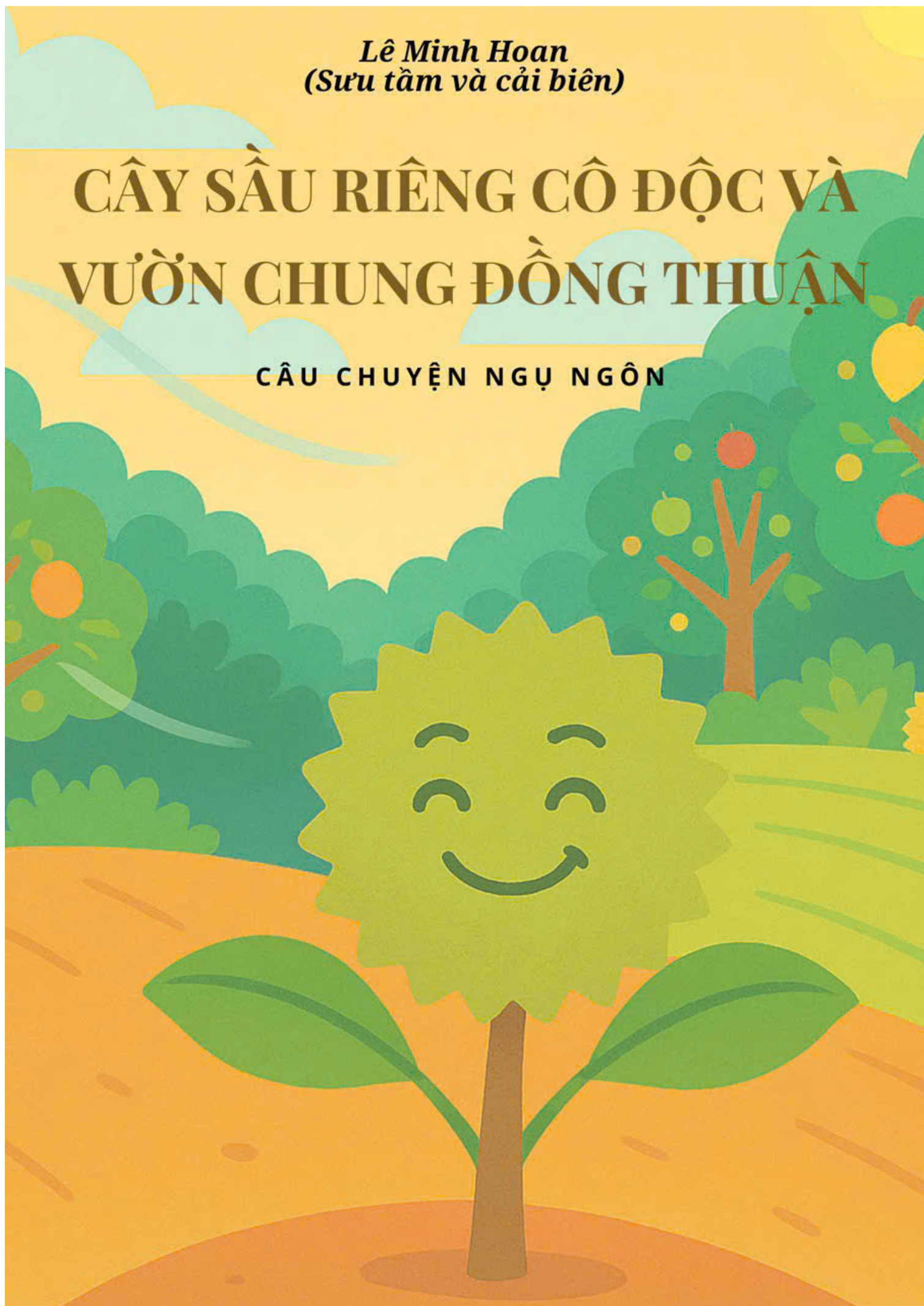

Lê Minh Hoan
(Sưu tầm và cải biên)

CÂY SÂU RIÊNG CÔ ĐỘC VÀ VƯỜN CHUNG ĐỒNG THUẬN

CÂU CHUYỆN NGŨ NGÔN

Chuyện bắt đầu từ một mầm non ngạo nghễ

Trên một ngọn đồi đất đỏ, có một cây sầu riêng con được gieo bởi tay một người nông dân trẻ. Anh dồn hết hy vọng vào nó. Cây lớn lên nhanh chóng, vươn cao, xanh tốt. Xung quanh chẳng có cây nào khác, chỉ có nắng, gió và đất.

Cây hãnh diện vì sự đơn độc ấy. Nó tin rằng: "Càng không ai cạnh tranh, ta càng độc tôn. Ta sẽ ra những trái to nhất, thơm nhất, làm nên danh tiếng một mình".

Năm đầu tiên cây ra trái, nhưng chẳng như mong đợi. Trái ít, nhiều trái rụng non. Có trái sầu đục, có trái bị gió làm nứt nẻ, rụng xuống đất rồi hư.

Không ai ghé thăm, không có ong bướm nào bay đến giúp nó thụ phấn. Người trồng cũng mỗi một vì chăm một mình một cây giữa đồi hoang.

Cây sầu riêng cô độc giận dữ: "Tại đất! Tại trời! Tại ông không biết điều! Tại ông chủ lười biếng!".

Vườn chung đồng thuận

Rồi một chiều, cơn gió mang theo câu chuyện từ nơi xa. Ở cuối triền đồi, có một vườn trái cây mang tên Vườn Chung Đồng Thuận. Ở đó, những cây sầu riêng sống cùng nhau. Mỗi cây một loại, một đặc tính, nhưng lại cùng chia sẻ ánh sáng, nước, đất. Người trồng thì cùng hợp tác: bón phân hữu cơ tập trung, mời kỹ sư về hướng dẫn, bảo vệ sinh thái vườn.

**CHỖ ĐÔNG ĐÚC VẬY,
SỐNG SAO NỮI?**

**Ở ĐÓ, KHÔNG AI CHE MẮT
ÁNH SÁNG CỦA AI. CÂY THẤP
SỐNG DƯỚI TÁN CÂY CAO. CÂY
CAO GIÚP GIỮ ĐỘ ẨM CHO
ĐẤT. CÂY CẦN SẼ ĐƯỢC Ủ LÁ
CÂY KHÁC LÀM PHÂN. MỖI
NGƯỜI MỘT VIỆC, CÙNG NHAU
MỚI BỀN.**

Năm tiếp theo, hạn hán kéo dài. Trên đồi trọc, đất nứt nẻ, rễ không bám nổi. Cây rụng gần hết lá. Trái không đậu. Người nông dân già yếu không còn đủ sức tưới tắm cho cây như xưa. Ông chỉ lặng nhìn cây, rồi nói như với chính mình: “Có lẽ... ta đã sai. Ta chỉ chăm một mình con, mà quên mất, cây cũng cần bạn, như người vậy. Một mình thì mạnh, nhưng không đi xa được”.

Cây sầu riêng cô độc nghe vậy, khựng lại. Lần đầu tiên, nó nhận ra thứ mình thiếu không phải phân bón, mà là sự chung sống.

Một buổi sáng, người con trai của ông lặng lẽ bứng cây đem xuống chân đồi, trồng lại trong Vườn Chung Đồng Thuận. Ban đầu, cây lạ lẫm. Nhưng rồi, từng đợt mưa, từng đám ong, từng luống phân bón hữu cơ... tất cả hòa quyện như một điệu nhạc chung. Cây học cách sống với những cây bạn xung quanh. Không còn ganh đua, chỉ còn nương tựa.

Mùa đầu tiên ở vườn mới, cây sầu riêng ra hơn ba chục trái. Cơm vàng, thơm đượm. Cùng với những trái cây khác, chúng được đóng gói chung, mang thương hiệu của cả vườn, không ai là ngôi sao riêng lẻ.

Người chủ trẻ nhẹ nhàng vuốt lên thân cây: **“Con dâu cần đứng một mình để tỏa sáng. Cùng nhau, chúng ta mới thành ánh sáng bền vững”.**

Và mỗi mùa gió về, tiếng gió vẫn khẽ hát: **“Muốn đi nhanh, thì đi một mình. Muốn đi xa, hãy đi cùng nhau. Như sâu riêng ngày ấy, tương mạnh nhất...Nhưng chỉ lớn lên thật sự, khi biết cần nhau”.**